

7

# Tomášek



ZPRAVODAJ FARNOSTI  
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

*Motto:*

*„Modlitba není pouhým mlčením: je nasloucháním.“*

*Sören Kierkegaard*

## Úvodní slovo

Tou nejpádnější odpovědí na otázky světa kolem nás i našeho života v něm jsou právě Velikonoce. Není pochybnosti, strachu a tísně, která by nebyla tím či oním způsobem přítomna v Ježíšově utrpení a smrti – to jen my je tam vždycky nedokážeme správně rozeznat. Proto také nenacházíme odpovědi, zdá se nám, že nás nikdo neslyší.

Je zapotřebí se znovu nechat naplnit vděčností nad velikostí Boží lásky k člověku. Ale toto naplnění nepříjde jinak, než že člověk dá sebe k dispozici: Kupříkladu tak, že Velikonoce opravdu slaví, že je na nich přítomen. A to nejen o velikonočním pondělí svým pravidelným „turné“ s nejistým koncem, ale v celém Svatém týdnu.

Přeji vám takto naplněné velikonoční svátky.

*Váš farář Petr Vrbacký*

---

---

## Informace

*Aktuální dění ve farnosti*

---

---

• **Děkujeme všem ochotným brigádníkům**, kteří přišli pomoci s předvelikonočním úklidem kostela v sobotu 5. dubna 2003. Vyzvednout výkony jednotlivců nelze, neboť by nestačilo místo v tomto časopise, proto všem dohromady vyjadřujeme obdiv a poděkování!



• **Liturgický kalendář** na Internetu. Od konce března nabízí server Katolik.cz novou službu – liturgický kalendář. Systém umožňuje zobrazit denní liturgii, čtení liturgických textů jakékoliv neděle nebo zobrazení kalendáře na vybraný týden, měsíc nebo celý rok. Je tedy možné nechat si zobrazit kterýkoliv den, měsíc či rok v období let 1970–2099. Kalendář obsahuje také seznam jmen v občanském kalendáři a seznam světců, podle nichž je také možné vyhledávat.

• **12. ročník Velikonočního festivalu duchovní hudby**, který pořádá Statutární město Brno ve spolupráci s Českou televizí a Českým rozhlasem Brno pod záštitou Petra Duchoně, primátora města Brna, a Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, bude slavnostně zahájen v neděli 13. dubna. Program 12. ročníku hudebního

festivalu se bude již tradičně odehrávat v katedrále sv. Petra a Pavla:

- Neděle 13. 4. v 19.30 hod. A. Dvořák: *Stabat Mater*
- Pondělí 14. 4. v 19.30 hod. J. Haydn: *Salve Regina*; C. Franck: *Sedm slov Kristových na kříži*
- Úterý 15. 4. v 19.30 hod. J. D. Zelenka: *Lamentace proroka Jeremiáše*; J. Haydn: *Symfonie „Pašijová“*
- Středa 23. 4. v 19.30 hod. *St. Magna Pascha*, chorální a vícehlasé zpěvy Velikonoc
- Pátek 25. 4. v 19.30 hod. V. M. Černo-horský: *Regina Coeli*; P. Fiala: *Křest svaté Ludmily – oratorium*; A. Dvořák: *Mše D-dur op. 86*; A. Dvořák: *Te Deum*
- Neděle 27. 4. v 19.30 hod. C. Ditters von Dittersdorf: *Regina Coeli*; C. Ditters von Dittersdorf: *Missa solennis*

---

---

## Benefiční představení muzikálu „KAZATEL“

---

---

V sakristii jsou k dispozici vstupenky na benefiční představení **muzikálu Zdeňka Plecha a Martina Křížky „Kazatel“**, které se koná v pondělí 14. 4. 2003 v 19 hodin v divadle BARKA v Králově Poli na ulici Svatopluka Čecha.

Děj muzikálu je situován do doby působení Mistra Jana Husa, jehož života se také vzdáleně dotýká. Muzikál nastudovalo občanské sdružení „Verbum et

muzica“ ve spolupráci s Církví československou husitskou (před časem jsme zde měli možnost vidět od stejného souboru muzikál „Marnotratný syn“). Nejedná se však o historické vylíčení osobnosti Jana Husa. Rovněž ke zpracování hlavního tématu díla – vztah mezi vírou a svobodou, láskou a svědomím – či ke zvoleným hudebním prostředkům lze jistě zaujmout různá stanoviska.

Pokud se však nebojíte nových zážitků a chcete i mimo jiné podpořit dobrou věc, je možné si v sakristii vyzvednout vstupenku, která je **zdarma**, a zároveň přispět jakoukoliv částkou na podporu projektu Sdružení pěstounských rodin „Domov na půli cesty“ v Pohořelicích.

Samozřejmě vítáme i příspěvky těch, kdo o samotné vstupenky nebudou mít zájem – rozhodně není nutné vstupenky odebrat a pak je nechat propadnout.

A pokud si někdo chce pouze zakoupit vstupenku bez dalšího, její cena je 100 Kč.

---

---

## Informace o zasedání farní rady

*ze dne 14. 3. 2003*

---

---

BYLY PROJEDNÁNY TYTO BODY:

1. Oprava sakristie – předběžný projekt zpracoval Ing. arch. Bureš, proběhlo konzultační jednání s památkáři, nyní je věc schvalována dotčenými institucemi (hasiči, voda, těl. postižení atd.)

- První fází v letošním roce by mělo být provedení vodovodní a kanalizační přípojky.
2. Výměna ambonu a oprava pódia pod centrálním oltářem – řezbářské práce dokončil p. Netík dle dispozice L. Kolka, nyní se provádí truhlářské práce a následně zlacení. Součástí prací bude i výměna koberců a doplnění reproduktorů pro děti do schodku pódia. K realizaci dojde po Velikonocích.
  3. Výměna ozvučení – nový zesilovač, mixážní pult a kabeláž až k centrálnímu oltáři je hotová, zbytek v souvislosti s opravou pódia (mikrofony, ozvučení pro varhaníka). Protože bylo nutno jít pod dlažbu kostela i do zdí, v nejbližší době bude dokončena povrchová úprava poškozených míst (sokl).
  4. Jedná se o získání dotací na opravu lavic (restaurátorský odhad nákladů je 2.400.000,- Kč), a bočních oltářů (rest. odhad nákladů zhruba 4.000.000,- Kč). Práce by probíhaly v etapách podle získaných prostředků.
  5. Probíhá inventarizace kostela, dokončena bude v dubnu, provádí ekonomická rada. Zatím zjištěna jedna závada: Chybí nástěnný kříž zapsaný na seznamu památek. Věc předána k řešení Policii ČR.
  6. Soudní spor s Mor. galerií rozsudkem Městského soudu ze dne 16.10.2002

uzavřen ve prospěch farnosti. Právní zástupce byl pověřen, aby nabídl smír ředitelství MG, to odmítlo a podalo odvolání ke Krajskému soudu.

7. Pomoc po povodních – koupě domu pro manžele Baránkovy z Veselí n. Lužnicí je uzavřena právně i finančně (notářský zápis je k dispozici). Na kontě zbylo cca 57.000,- Kč. Jedná se o další výpomoci ke koupi bytu rodině z Litoměřic. Bude-li nutno, farní rada souhlasí, aby byla vyhlášena mimořádná sbírka.
8. Možnost pronájmu neobsazené fary od biskupství a následné rekonstrukce pro potřebu rekreace rodin z naší farnosti – duchovní správce nesouhlasí kvůli očekávaným výdajům na rekonstrukci sakristie, odloženo na pozdější dobu.
9. Benefiční představení muzikálu Kazatel – farní rada s výhradami souhlasí, abychom se připojili k této akci s tím, že duchovní správce v nejbližším čísle Tomáška podá informaci o charakteru tohoto představení.
10. Připomínky členů FR:
  - J. Borkovcová navrhuje přemístění farní knihovny na faru, aby byla k dispozici v průběhu farní kavárny. Schváleno, zajistí J. Borkovcová.
  - P. Zelenka seznámil FR s průběhem oslav 770. výročí založení farnosti u kostela sv. Tomáše v Praze, odkud posléze řeholníci přišli i k nám.



---

---

## Podobenství o kříži

*přečetli jsme za vás ...*

---

---

Všichni lidé, kteří kdy žili, se shromáždili před božím trůnem. Byl to zachmuřený zástup. Každý si měl na co stěžovat, takže začalo všeobecné reptání. Co si to jen Bůh vůbec myslí?

Jedna skupina byli samí Židé, kteří trpěli pronásledováním. Někteří zemřeli v plynových komorách a koncentračních táborech – ti mručeli: Jak by mohl Bůh vědět o utrpení, jímž prošli? V další skupině byli otroci – černí muži a ženy s vypáleným znamením na čele. Stály tam dlouhé řady uprchlíků, lidí bez domova. Pak tam stáli chudí, byli tam nemocní a trpící všeho druhu, stovky skupin, každá se svou stížností proti Bohu. Co by mohl Bůh vědět o tom, co všichni tito lidé museli snášet?

Každá skupina si zvolila vůdce a ustanovila komisi, aby vedla při proti samotnému Všemohoucímu. Místo aby Bůh soudil je, soudili oni jeho. A verdikt zněl:

at' je Bůh odsouzen k životu na zemi jako člověk bez jakýchkoli záruk, které by chránily jeho božství. Toto byl podrobný rozsudek:

At' se narodí jako Žid. At' se narodí chudý. At' je zpochybněna legitimita jeho narození. At' se musí lopotit a dřít bídu. At' ho jeho vlastní lidé odvrhnou, jeho přáteli at' jsou ti, kterými ostatní pohrdají. At' ho jeden z nich zradí. At' je nespravedlivě obviněn a souzen zaujatou porotou, rozsudek smrti at' vynese zbabělý soudce. At' je opuštěn přáteli a pozná, co je to být sám. At' je mučen a zemře v rukou svých nepřátel.

Jakmile každá skupina oznámila svůj výnos proti Bohu, dav ta slova vždy odměnil souhlasným rykem. Když skončila poslední řeč, vřava byla téměř ohlušující... Každý se obrátil k trůnu. V té chvíli však celé nebe naplnilo užaslé, kající ticho. Protože tam, kde býval trůn, bylo teď vidět kříž.



*Z knihy Povstaň z temnot, Benedikt Groeschel, Karmelitánské nakl. 2001*

---

---

## Otec Jiří Novotný

*jezuita a rusipeta (\*)*

---

---

*(\*) Rusipeta je katolický kněz, misionář orientovaný na východní Slované, kterým bylo povoleno sloužit a prožívat mši dle svého byzantsko-slovanského obřadu. (rozhodnutí Svatého stolce, dovolit řádovým kněžím latinské tradice celebrovat, či být dokonce vysvěceni ve východním obřadu, bylo výsledkem dlouhého složitého vývoje).*

Na únor letošního roku připadlo první výročí smrti Otce Jiřího Novotného (\*28. 2. 1921 – †15. 2. 2002). Zemřel na Velehradě a je pochován v kryptě Nanebevzetí Panny Marie v Brně. Co vlastně víme o životě tohoto kněze pocházejícího z naší farnosti? Nejen pro ty, kdo ho osobně znali, uveřejňujeme vzpomínku jeho spolubratra P. Richarda Čemuse:

Za první světové války se zrodila myšlenka založit „Východní větev“ Tovaryšstva Ježíšova s cílem apoštolského působení mezi křesťany východního (byzantsko-slovanského) obřadu. Ukrajinský metropolita Szeptycki vylíčil tehdejšímu generálnímu představiteli jezuitů potřeby východních křesťanů v rakousko-uherské monarchii, tedy zejména na teritoriích dnešní Ukrajiny, Běloruska a Polska. Po první světové válce se tento plán stal ještě více aktuální. Nezávislé Polsko čítalo 4

miliony východních Slovanů, většinou původem řeckokatolíků, kteří sto let před tím byli carským Ruskem včleněni do pravoslaví. Když se začínají spontánně vracet do katolické církve, vyvstává otázka, mají-li přijmout i latinský obřad, či mohou-li si ponechat svůj byzantsko-slovanský. Rozhodnutí zní ve prospěch tolerance: mohou si ponechat byzantsko-slovanský obřad. Záhy se však nedostávalo kněží, kteří by obhospodařovali nově vzniklé farnosti bývalých pravoslavných. Na žádost Pia XI. se v této linii stále více angažuje Tovaryšstvo. Papež mu roku 1922 svěřil vedení Orientálu a stejně tak i roku 1929 založené Russicum (Papežskou ruskou kolej). Jmenováním francouzského jezuita Michela d'Herbigny do čela nově zřízené vatikánské komise „Pro Russia“, se stává zcela zřejmé, že jezuité dostali péči o slovanský Východ a snahu o křesťanskou jednotu za svůj nový úkol.

V letech 1934/35 navštěvuje Jiří Novotný septimu v Brně, kde později i maturuje. Na Velehradě, kde v té době doznívá tradice Unionistických sjezdů, získá dospívající Jiří náklonnost ke kněžské službě ve východním obřadu, když se za studentských let v rámci exercicií zúčastňuje byzantsko-slovanských bohoslužeb, které byli v „Cyrilce“ pravidelně slouženy.

Když po maturitě vstupuje Jiří do noviciátu v Benešově, je zřejmě již veden ideálem ruského apoštolátu, který navazuje na dílo českých jezuitů na Rusi. Měl k tomu vynikající průpravu, neboť v brněnském alumnátu byl kroužek „Apoštolát

sv. Cyrila a Metoděje“, který se zajímal nejen obecně o cyrilometodějskou ideu, ale i o poznání východní církve, její spirituality a liturgie. Z podnětu alumnátu se konával ve dny oktávu modliteb za sjednocení křesťanů „Den za křesťanský východ“, a to právě v kostele sv. Tomáše, v naší farnosti. Z Olomouce přicházeli celebrovat baziliáni. Zde se Jiří mohl setkávat s východní liturgií.

A tak tedy 7. září 1940 stojí Jiří Novotný před branou noviciátu v Benešově. Čekala ho ale dlouhá cesta. Benešovský dům byl zabrán německou policií a všichni posláni do pracovního nasazení. Po návratu Jiří dokončuje studia na Velehradě a působí jako magister, vychovatel studentů v Papežském misijním ústavu. Brzy nato za německé okupace byl zatčen a válku přežívá v koncentračním táboře v Terezíně. Po válce se vrátil na Velehrad, ale jen nakrátko, do r. 1946. Byl totiž hledán NKVD, a tak mu nezbylo než uprchnout do Říma.

Politické události však svolávají nad Ruskou misií husté mraky a dávají tušit, že rusipeti se do Ruska, jejich ideálu, nedostanou. Těch pár jejich předchůdců-rusipetů, kterým se podařilo do SSSR dostat během války či bezprostředně po ní, zaplatilo za svou odhodlanost buď životem, nebo dlouhými léty v sovětském gulagu.

V pátém ročníku teologie (22. 3. 1951) je Jiří Novotný vysvěcen na kněze v ruském katolickém kostele sv. Antonína Poustevníka. Na přímý apoštolát v Rusku není pomyšlení. V letech 1953–56 se Otec

Novotný věnuje studiu Písma na římském Biblickém ústavu. Roku 1966 Otec Jiří odchází do Španělska. V Oně přednáší Písmo svaté a biblické jazyky a pak v Bejrútu na Universitě svatého Josefa vedené francouzskými jezuiti přednáší Nový zákon.

Otec Novotný se tu dostává do živého kontaktu s křesťanským Východem a nepřímě i s Ruskem: seznamuje se s ruskými mnichy z hory Athos a ze Svaté země.

Dokonalá znalost francouzského jazyka přichází Otcí Novotnému vhod. V roce 1973 je povolán do Montrealu ve francouzsky mluvícím Quebecu. Věnuje se nejen apoštolátu mezi krajany, ale pomáhá i v místním ruském kostele.

Záhy po sametové revoluci se v roce 1990 Otec Novotný vrací po více než čtyřiceti letech do vlasti. Chybí mu málo do osmdesátky, ale na odpočinek nemyslí. I zde se dá do služby křesťanskému Východu, a to nejprve na Slovensku, kde po pět let střídavě přednáší Starý zákon a hebrejštinu na Řeckokatolické fakultě Univerzity P. J. Šafaříka v Prešově a na římskokatolickém Institutu Teologické fakulty bratislavské Univerzity Komenského ve Spišské Kapitule. Aby se mohl zcela věnovat této práci i po rozdělení Československé republiky, přijímá Otec Novotný slovenské občanství.

Poslední kapitola akademické a apoštolické činnosti Otce Novotného se píše v Olomouci, kam přichází v roce 1996. I zde na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého přednáší Starý

a Nový zákon a vede kurzy hebrejštiny, základů arabštiny a semináře věnované ikonám a staroslověnským památkám v Česku. Do této doby spadá i vydání několika jeho knih v češtině. Věnuje se i pastoraci, zejména mezi východními křesťany: střídavě v Brně a na Velehradě slouží byzantsko-slovanskou liturgií. Udržuje styk s centry ruského katolického života v západním světě velmi cennou službou: od roku 1986 až do 2001 každoročně pečlivě připravuje ruský byzantský kalendář nového stylu (podle gregoriánského kalendáře, jenž se používá na Západě), který se stal neodmyslitelnou liturgickou pomůckou.

Na sklonku svého života byl Otec Novotný pověřen provinciálem Vojtěchem Suchým přípravou kanonizace P. Martina Středy. Na dokončení úkolu mu ale nezbyly síly ani čas. V pátek 15. února 2002 v 5 hodin ráno, pokojně ve spánku přešel do náruče Boha Otce. Do Ruska se za svého života nedostal. Vrátil se nakonec na Velehrad, kde ve stínu baziliky svou pouť rusipety začal. V pondělí 25. února v rodném Brně, za byzantsko-slovanského zpěvu, paměti cyrilometodějské tradice, bylo jeho tělo uloženo k poslednímu odpočinku v kryptě jezuitského chrámu Nanebevzetí Panny Marie. Odpočívá vedle ctihodného Martina Středy, jenž českým jezuitům prorokoval, že „přijde čas, moci navrátit, co z Východu jsme dostali“.

# Víkend v Terénu



**Kdy:**  
Víkend v Terénu se koná **2. až 4. května 2003.**

**Kde:**  
Akce proběhne na Vysočině v málo frekventované oblasti. Konkrétní místo bude upřesněno po obdržení Vaší přihlášky.



## Důležité:

Není podmínkou, aby všichni účastníci byli věřící. Jsou pozváni i ti, kteří se o křesťanství chtějí dozvědět něco více a je jim bližší debata u ohně nebo v lese, než ve formálním prostředí fary či školní lavice. Nebude však chybět ani příležitost k duchovním rozhovorům. Pro zájemce o svátost smíření bude přítomen také kněz. Přednáškový impulz se budou týkat především základních pravd víry. Jarní krajina nám poslouží k příjemným procházkám a rozjímání.

## Jak se přihlásit:

Napište nám krátký dopis nebo e-mail a krátce vysvětlíte, co od víkendu čekáte. Vaši přihlášku obrátem potvrdíme. Zašleme také veškeré další potřebné informace.

**Přihlášku nutné  
zaslat nejpozději do:  
26.4. 2003**

Komunita Emmanuel  
VvT  
Lidická 6  
602 00 Brno

Veškeré informace a přihlášky také na [www.emmanuel.cz](http://www.emmanuel.cz) nebo na adrese: bobcik@volny.cz

## O co se vlastně jedná:

Příroda se pro nás může stát místem setkání s Bohem. Čas zde přestává být důležitý, náš život se zjednoduší, stačí něco jít, místo na spaní a přátelé, na které se dá spolehout.

V Bibli můžeme nalézt v tomto ohledu nejednu inspiraci. I Ježíš často odcházel do ústraní "na horu", aby se modlil.

Nabízíme možnost – prožít duchovní cvičení trochu jinak. Jestliže vám chybí čas ke ztišení a modlitbě, čas na přemýšlení, pak je Víkend v terénu vhodná příležitost. Nechme se tedy oslovit tím, co je okolo nás.



## Praktické informace:

- minimální počet účastníků je 10 (v menším počtu se akce neuskuteční)
- pozdní příjezd či předčasný odjezd je nežádoucí
- akce se bude konat za každého počasí
- věci na táboření v přírodě, plavky
- cena 200 Kč (strava)

## Ubytování:

- doporučujeme karimatku a spacák
- ubytování ve vlastním stanu / ve společném tee pee

## Strava:

- bude zajištěna mimo večere v pátek večer, ta je z vlastních zdrojů
- s sebou si vezměte lžiči a jídelní misku





---

---

## Jak jsme uklízeli

---

---

Zaradoval jsem se, když mi řekli... že se bude u Tomáška uklízet. Do Božího domu budu se vracet – a tak at' se tedy podílím i na tom, aby v něm bylo hezky. Bůh mě obdarovává při každé mši svaté, mohu mu tedy malinko darovat ze sebe, když uklízím v Jeho domě. Hned na začátku nás přivítala kouzelná babička – paní Turečková. Jaký balzám pro všechny ženy, které (a je to jistě většina) doma uklízejí, aniž by to přinášelo nějaké velké ocenění. Zato v kostele uvítání s radostí, že vůbec chcete uklízet. Ale nejen to. Ještě ani nezačnete a už děti dostanou od pana faráře čokoládu a dospělí „zdravotní povzbuzující nápoj“, aby se jim lépe uklízelo. Mnozí zajisté přišli právě z těchto důvodů. Trošku jsem se bála, že se při úklidu v kostele budeme mačkat jako na Popeleční středu, v neděli a při jiných příležitostech, ale uklidňovalo mě, že čím víc lidí se sejde, tím méně práce na každého vyjde, a tak bude brzy vše hotovo. Mé obavy nebyly na místě, všichni jsme se do kostela vešli velmi pohodlně a navíc samé známé tváře, které se aktivně podílí na farním životě. Paní Turečková řídila skvěle a mile celou akci ke spokojenosti všech zúčastněných a děti ještě odměnila jablíčky. Co dodat? Bylo to fajn. Doufám, že příště se mi podaří přijít zase. Díky všem za uklízecí společenství.

*Jarmila C.*

*Pozn. red.: Jarmila přišla i se svými třemi kluky a ti dva starší – školák a předškolák se taky hned dali do práce – každá lavice otřená z prachu při tak velkém úklidu pomůže. A ten nejmenší z mámina náručí ostře sledoval svou milovanou maminku (láska a přísnost se nevyklučuje), zda nikde nezanechá ani zrnko prachu – to aby se „myčkám“ lépe pracovalo. I já musím uzavřít: díky všem za uklízecí společenství.*



---

---

## Podolí – březen 2003

*soustředění Jolly Singers*

---

---

Na rozdíl od jiných víkendových soustředění měla tentokrát páteční zkouška volnější průběh i počet zúčastněných. Když jsem se zbytkem zpěváků přijela v sobotu ráno, bylo mi řečeno, že už se zpívalo, ovšem zůstává mi utajeno, kde a do kolika hodin...

Dopoledne byla zkouška a po ní nastala příprava oběda. Musím podotknout, že nejen my, ale i všechny zde se vyskytující nože byly tupé, a tak se Keprník s jednou takovou kudlou jal shánět brousek. Zatím skupinka kolemstojících začala nahlížet

do všech možných úkrytů v naději, že by taky mohla přispět k urychlení přípravy stravy. Tu se Keprník vynořil s vítězným úsměvem a perfektně nabroušeným nožem. Na otázku, kde ho tak naostřil, odvětil ledabyle: „O schody,“ a šel vařit.

Po obědě šli někteří na bahnitou vycházku po okolí, zbytek se vydal na neméně bahnitý fotbal. Asi po hodině hry, při níž jsme napjatě očekávali příchod někoho, kdo by nás vyhodil, jsme konečně přivítali červené auto místního starousedlíka prorockou větou: „Tak už je to tady.“ Naštěstí nám pouze udělal přednášku na téma Velmi drahý pronájem zdejšího hřiště, čímž očekával, že pochopíme narážku a prostor opustíme. My jsme narážku nepochopili a hráli jsme dál a starousedlík to vzdal.

O půl páté byla zase zkouška a po ní večeře. Zajímavé bylo, že v tu dobu se začali v pravidelných intervalech ztrácet někteří členové sboru (některé z nich už jsme nenašli). Otázkou zůstává, zda na tom nenese vinu volně se pohybuující Keprník se svým nožem broušeným o farní schody.

A co se dělo po večeři? Samozřejmě jsme neopomenuli oblíbenou hru „Vymývání mozků“ a kolem půlnoci jsme už měli za sebou všechny písně o whisky, rumu, pivu a vodce, což někteří zapíjeli fernetem. Zletilí, ovšemže. Když už se zdál repertoár přece jen trochu fádní, ujali se kytar Karel s Evženem, a tak jsme se (k našemu překvapení) dozvěděli, že podle jejich písničky nejen oni dva, ale taky Scampi, Kali, Míša, Hamša, Ještěrka s Veverkou a dokonce i já

kouříme marihuanu (nebot' „Everybody's smoking marihuana“).

V neděli jsme chtěli zpívat na mši, bohužel Exultate, které jsme prosazovali, Pepa rázně zamítl s argumentem, že ač je neděle, na postní dobu je to příliš jásavé. Neuspěli jsme ani s návrhem zamlčet první dvě slabiky v Alleluja (prostý lid neumí latinsky a slovo „lluja“ se mu bude zdát dostatečně lkajícím), ani s pozměněním textu „Exultate Deo“ na „Crucifixus Dei“. Nakonec jsme zazpívali osvědčené „Cantate Domino“ a „Žalm 8“.

Po poslední zkoušce a zlikvidování zbylých potravin nebylo již důvodu déle v soustředění pokračovat. Účastníci se postupně začali trousit zpět do Brna.

– luc –

---

---

## Z Farní charity

---

---

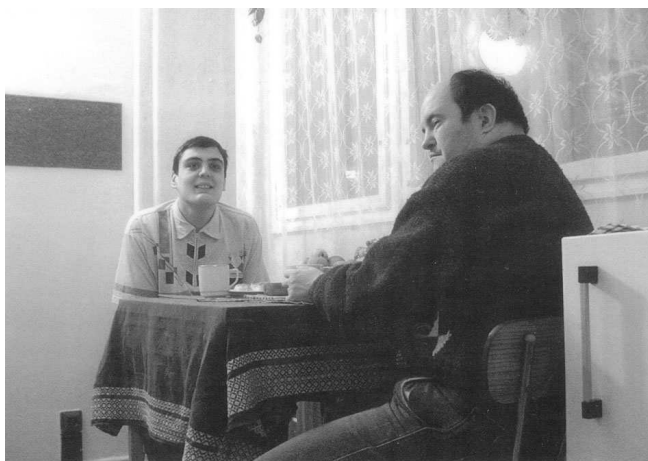
Sestry a bratři,

V rámci našeho seriálu o projektech Charity Brno vám dnes chceme podat informace o projektu „Chráněné bydlení sv. Michaela“ v Brně. Navštívili jsme vedoucího tohoto projektu pana Karla Kosinu a položili jsme mu řadu otázek k práci jeho a jeho spolupracovníků:

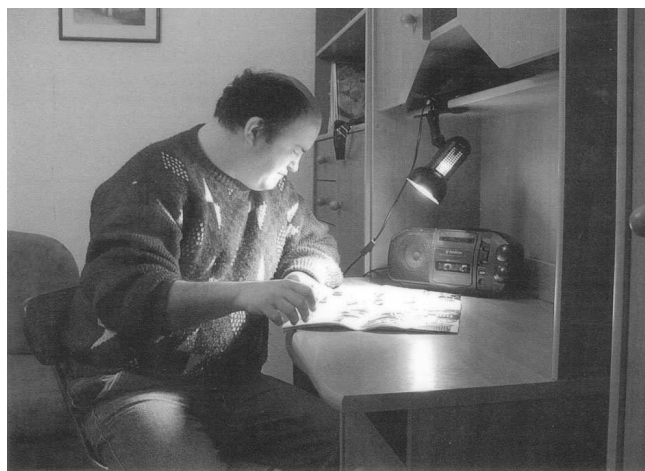
*Jaká je historie chráněného bydlení v Brně?*

Víc než sto let stará legenda vypráví o manželích – amerických farmářích, kteří

nemohli mít děti, a tak si jednu dívku adoptovali. Když začala chodit do školy, vrátili ji učitelé po nějaké době domů, že je mentálně zaostalá a nestačí se učit s ostatními žáky. Ti rodiče se nevzdali, domluvili se s jinými rodiči a svépomocně otevřeli první jednotřídku. Po nich následovali další, až se z této myšlenky zrodil zákon umožňující vzdělání i dětem různého stupně mentálního postižení. Ti rodiče ale pokračovali dále a ptali se, proč by jejich děti jednou, až oni sami se o ně nebudou moci starat, nemohly bydlet v normálních domech jako všichni ostatní? Tak asi nějak vznikla myšlenka chráněného bydlení, která dnes nabízí téměř na celém světě lidem s postižením život v klasických bytech.



V naší Charitě jsme od roku 2000 začali připravovat projekt chráněného bydlení psaním žádostí o dotace na státní instituce, domácí i zahraniční nadace, sponzory a připravovat první sbírku *Brněnská cihla*. Jezdili jsme na zkušenou, kde již chráněné bydlení funguje a celkově jsme hledali, jak na to.



Už následujícího roku 2001 jsme neplánovaně otevřeli první obecní chráněný byt *Brno – Lesná*, ve kterém po úmrtí maminky zůstal Antonín, který má mentální postižení s autismem. Byt jsme společně s pomocí úřadu Městské části Brno-sever a dobrovolníků v květnu zrekonstruovali a zahájili provoz. Později se tam přistěhoval spolubydlící Petr, který se po letech mohl vrátit do Brna z Kyjovského ústavu.

V létě jsme zahájili rekonstrukci vily v *Pisárkách* pro devět bydlících a v říjnu jsme otevírali. Ta rekonstrukce nebyla financována z žádných dotací, ale z příspěvků Brňanů na Brněnskou cihlu.

Současně s přípravou otevření vily jsme zahájili rekonstrukci činžovního domu na *Brně – střed*. Ten jsme částečně otevřeli v listopadu loňského roku zatím pro deset bydlících, ale po konečné kolaudaci v květnu letošního roku budou v tomto domě k dispozici čtyři prostorné byty pro celkem 24 lidí.

*Co je to Brněnská cihla?*

Brněnská cihla je tradiční forma sbírky, kterou již obdobně realizovali naši dědové

za první republiky a později ji výrazně oživil salesiáni. Ta myšlenka je náramně jednoduchá nápadem, kdy lidé koupí za sto korun cihlu, podepíší ji a ta podepsaná cihla i s tou stokorunou putuje na stavbu třeba chráněného bydlení. V Brně jste mohli v průběhu tří let potkávat stano-  
viště, kde naši dobrovolníci cihly nabízeli.

*Jaká je tedy celková kapacita a vybavení chráněného bydlení?*

Za tři roky naše Charita v Brně připravila bydlení celkem pro 35 lidí s mentálním postižením a autismem.

Naši bydlící si byty zařizují z větší části sami z vlastních úspor, pomocí rodin, přátel a dárců. S tím ostatním, čeho se nedostává, pomáhá Charita. Vybavení je běžné, jako v každém jiné bytě. Rozhlédněte se u sebe doma, a pokud jste tak pořádní jako my, tak přesně tak vypadá chráněný byt.



*Kde vás v Brně najdeme?*

Naše byty se t.č. nacházejí na třech místech:

- tím prvním je *Brno – Lesná* klasický panelákový obecní byt na Vaculíkové ulici
- druhým je vila rodinného typu v *Pisárkách* na Žabovřeské ulici
- a třetí bydlením je čtyřpodlažní činžovní dům *Brno – střed* na Gorkého ulici. Tamtéž nás můžete kontaktovat: Chráněné bydlení sv. Michaela, Gorkého 34, 602 00 Brno, tel. 549 212 692, e-mail: chbg@charitabrno.cz

*Kdo a jak se může ucházet o místo v chráněném bydlení?*

Chráněné bydlení je určeno pro lidi s mentálním postižením a autismem od 18 let. Ucházet se může naprosto každý, kdo splní alespoň základní kritéria pro přijetí. Těmi je žádost, vyplněný dotazník, setkání s námi a hlavně s *osobními asistenty*, náhled v bytě a v neposlední řadě chuť to zkusit.

*dokončení příště ...*

---

---

## Slovo nemocným

---

---

*„Hospodin podpírá všechny klesající a všechny sehnuté napřimuje.“*

*Ž 145,14*

Když je člověk delší dobu nemocný, je celý jeho organismus vystaven velké zátěži, protože i když jeho nemoc není smrtelná, je návrat ke zdraví pozvolný a často trvá déle, než člověk předpokládá. Je to

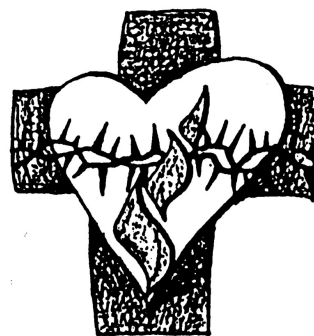
zkouška trpělivosti, důvěry v Boží pomoc a jistoty, že Bůh ví o všem, co člověk prožívá a ví, jakou pomoc mu má poskytnout. I získání dřívějších schopností vyžaduje trpělivé a vytrvalé úsilí, protože ztracené schopnosti získává člověk velmi pomalu. Každý se musí umět radovat z malých úspěchů a zlepšení a musí za ně být Bohu vděčný.

Podobné je to i v našem duchovním životě a v našem vztahu k Bohu. I v té oblasti rosteme pomalu a každý úspěch vyžaduje úsilí a snahu z naší strany. Do naší duše je zaséváno dobré semeno a záleží na nás, zda vyrostе a přinese očekávaný užitek. Každá událost, kterou prožijeme, nás má víc přivádět k Bohu, ukazovat nám jeho vlastnosti a vybízet nás, abychom ho svým životem napodobovali. Na této cestě nám pomáhají všichni lidé, kteří jsou kolem nás, a stejně i my máme podle svých sil a schopností pomáhat na cestě k Bohu jim. Žádné setkání s dobrým člověkem není náhodné, žádné není zbytečné, ale každé může být přínosem. Nikdy nevíme, jak můžeme ovlivnit lidi kolem sebe, ale vždy neseme plnou odpovědnost za všechno, co jsme řekli nebo udělali. Máme proto vždy jednat a projevovat se tak, abychom vždy měli jistotu, že jsme jednali správně a nedělali nic, čím bychom druhého poškodili nebo mu dali špatný příklad.

Každá prožitá nemoc nás má vést k tomu, že si uvědomíme svoji nedostatečnost a závislost na Bohu i lidech kolem sebe, a má nás naplňovat důvěrou v Boží

působení v našem životě, a tím nám dávat vyrovnanost i v těžkých situacích. Jistota Boží přítomnosti a ochrany nás má naplňovat radostí a spokojeností za všech situací, které prožíváme. Musíme mít stále na paměti, že každé utrpení je účastí na utrpení Krista a má proto trvalou hodnotu. Toto vědomí má ovlivňovat náš vztah ke všem trpícím lidem. Máme v nich vidět Krista a máme mít snahu mu v těchto lidech pomáhat. Každou naši snahu Bůh ocení a pomůže nám správně a záslužně prožívat život na zemi.

*otec Josef Šik*



---

---

## **Expedice 2001 (13)**

*Sýrie*

---

---

Sestup na silnici netrval dlouho, a tak jsme v určenou hodinu byli připraveni na odjezd. Nebyli jsme však připraveni na to, že řidič, co nás dovezl, sem za sebe poslal svého kamaráda; prostě nás prodal. Problém nebyl ani tak v ceně, která zůstala

stejná, jako spíš v tom, že místo pohodlného sezení v servisu jsme se museli mačkat v osobním autě.

Zavezl nás zpátky do města, rovnou na místní stanoviště servis-busů jezdících do Damašku. S ohledem na náš počet vypravili jeden celkem rychle, a tak jsme v pět hodin odpoledne vystupovali v Damašku.

Plni očekávání jsme vyrazili do hotelu, kde na nás, jak jsme doufali, ještě stále čekaly naše batohy. Kupodivu tam opravdu byly. Ubytovali jsme se a připravovali se na konec pobytu. V plánu na další den jsme měli ještě návštěvu Bosry s velmi dobře zachovalým antickým divadlem.

Ráno jsme se přesunuli na Harrasta terminal, ze kterého vyráží autobusy tímto směrem, a celkem rychle sehnali lístky. Čekání na odjezd nebylo dlouhé a za chvíli jsme už seděli v dobře vychlazeném autobuse a jeli na jih k izraelským hranicím.



V Bosře jsme si prohlédli divadlo, do kterého se vejde 50 000 lidí. Dříve, když ještě fungoval systém zakrytí látkami a mezi diváky procházeli sloužící rozprašující parfémy, se opravdu muselo jednat o společenskou záležitost. Později bylo

divadlo obeháno hradbami a přeměněno na arabskou pevnost, takže z foyeur se stala první obranná linie. Dnes tu řadí jen turisté a představení se hrají pro mnohem menší počet diváků. V zákulisí je výstavka antických zbytků soch.

Po prohlédnutí divadla jsme ještě chvíli obdivovali bílého velblouda a pak se stáhli do stínu.

Po návratu do Damašku jsme se začali připravovat na odjezd. Keprník měl v noci odlétat z Damašku, Koala druhý den odpoledne z Allepa a my večer autobusem z Damašku. Odpoledne jsme ještě doprovodili Keprníka na jeho posledních nákupech a večer k autobusu, který ho měl odvézt na letiště. Dostal peníze na zaplacení taxi, kterou platí každý odlétající cizinec a rozloučil se s námi. My jsme se vrátili do hotelu, kde jsme strávili poslední noc.

Druhý den ráno jsme posadili Koalu na autobus do Allepa a ve třech vyrazili ještě na poslední prohlídku starého města. Abychom udělali svým blízkým radost, zakoupili jsme s Klokanem hodnotné suvenýry – vycpaného ptáka a kovový talíř velký jak kolo u vozu. Naše další přesuny se tím staly mnohem zajímavější a napínavější nejen pro nás, ale pro všechny kolemjdoucí. Autobus jel večer, a tak jsme poslední hodiny strávili sezením v hale hotelu. Klokan vyrobil pro svého opeřence krabici, protože prodavač mu ho dal pouze do tašky. Ta nebyla na transport autobusu připravena a navíc z ní čouhaly ptákovy pařáty, což bylo nedůstojné. S kolem od

vozu, zabaleném do černého igelitu, se nedalo čekat nic, a tak jsem seděl na pohovce a přemýšlel nad úskalími přesunu s těžkým batohem, foťákem na rameni a talířem pod paží. Konečně se přiblížila hodina, kdy jsme chtěli vyrazit.

Pobrali jsme všechny věci a s plnými rukama vyrazili do shonu ulice. Celkem rychle se nám podařilo stopnout servisbus, zato nastoupit do něj trvalo o poznání déle. Když jsme se konečně dovnitř dostali i se všemi věcmi, zaplavil mě pocit dobře udělané práce. Přestože dva členové výpravy již byli na cestě domů, dokázali jsme ve třech vyplnit všechny zbývající volný prostor v servis-buse a také část prostoru, na který si až dosud činili nárok jiní cestující. Poté, co jsme nastoupili my, nemohl nastoupit nikdo jiný a, což někteří pasažéři nesli zvláště těžce, nikdo jiný nemohl ani vystoupit. Protože jsme zabírali místo, na kterém by se jinak usadilo asi sedm lidí, byli jsme ochotni zaplatit zvýšené jízdné, ale řidič trval na standardní ceně 15 SYP, což bylo příjemné.

Zastavil nám před nádražím, kde jsme na několik okamžiků zastavili dopravu vykládáním svých věcí, ale celkem rychle se to urovnalo. Proběhl přesun do čekárny správné autobusové společnosti a opět jsme čekali. Nečekali jsme však nadarmo a dočkali se dvouhodinového zpoždění, zpestřeného několika výstupy autobusového byrokrata-vyplňovače formulářů. Ten v zoufalství, způsobeném buď činností nebo nečinností jeho kolegů, svá lejstra trhal a vypisoval znovu, bral od

cestujících lístky a dával jim jiné a podobně čaroval i s pasy. Pak konečně přijel autobus a začaly se nakládat věci. Řidič, muž středního věku, se pohledem na kolo od vozu dobře bavil a velmi si nás oblíbil, předpokládám jako mladé výstředníky ze Západu. Po chvilce obejdování jsme v kanceláři získali své pasy a lístky a mohli se usadit na svých místech. Brzy nato autobus vyjel, čímž byla zahájena cesta domů.

Na syrské hranice přijel autobus kolem páté ráno a v osm jsme byli v Hatayi, kde jsme vystoupili a čekali na navazující spoj do Istanbulu.

Do města na rozhraní Evropy a Asie jsme dorazili druhý den nad ránem. První věc, kterou jsme chtěli vyřídit ještě na otogar, bylo ujištění se, že rezervace lístků na zpáteční cestu je v pořádku. Ukázalo se, že není.



Turek v kanceláři se zeptal, proč jsme dělali rezervaci lístků v Brně. Řekl jsem mu, že nám to tak bylo řečeno a tak nějak jsme předpokládali, že to je nejlepší způsob. Turek se viditelně rozčílil a řekl, že on rezervace z Brna neuznává a autobus

že je plný. Neměl jsem odvahu mu říci, že v Brně tvrdili, že v případě potřeby bude přistaven druhý autobus, protože bylo celkem jasné, že Turkovi se o druhém autobuse ani nesnilo, natož aby ho vlastnil. Znepokojen jsem se vrátil ke Klokanovi s Žirafou a sdělil jim, že jsme s poznáváním cizích krajů ještě tak úplně neskončili. Nezdálo se mi, že by tato zpráva vyvolala nějaké nadšení, spíše naopak. Stopování jsme vyloučili se zvláštním ohledem na vycpaného ptáka a kolo od vozu, se kterými bychom byli na kraji silnice nepřehlédnutelní.

Pravděpodobně velmi dlouho.

A na jednom místě.

Vydali jsme se k telefonu, abychom požádali paní Klokanovou o přesun peněz na Klokanovo konto, ze kterého mohl vybírat prostřednictvím karty. Peněz jsme měli pomálu, což ke konci cesty nebývá zas tak neobvyklé. Kromě hotovosti jsme požádali také o zprostředkování našich srdečných pozdravů firmě Tourbus, jejíž rady nás přišly celkem draho.

Rozhodli jsme se prozkoumat celé nádraží, jestli nenajdeme nějaký jiný spoj – jako ideální se nám zdála Budapešť nebo Bratislava. Našli jsme jen jednu kancelář, která byla ochotna odvézt nás do Budapešti za 50 USD, ale nejdřív v pondělí. Pak jsme narazili na hochu, který nám nabízel odvoz za polovic, což byla až příliš neuvěřitelná cena. V průběhu asi dvou hodin jsme ho neustále vyrušovali s dotazy, jestli opravdu do Budapešti a jestli opravdu za 25 USD. Po dvou hodinách

se ukázalo, že se domnívá, že Budapešť je na turecko-bulharských hranicích. Naše naděje na rychlý odjezd vzala za své.

Vrátili jsme se ještě jednou do kanceláře s Turkem neuznávajícím naše rezervace, abychom se zeptali, jestli neví o nějakém dalším spoji. Turek nepochopil a podíval se znovu do seznamu cestujících, kde našel jméno Svoboda. Usoudil, že jsem to já a tedy jsem po předložení lístku měl místo v autobuse jisté. Žirafě a Klokanovi nabídl, že je odveze v uličce autobusu, což bylo nakonec akceptováno. Chvilku jsme s Klokanem žertovali na téma „Překvapený Svoboda setkává se se Svobodou“, ale Žirafa měla pocit, že v tak vypjatém okamžiku by se nemělo takto mluvit.

Mezitím se do kanceláře začali trousit jiní nešťastníci s rezervací z Tourbusu a Turek se celkem vytočil. Odešel po schodech nahoru do kanceláře a dole se už neobjevil.

*příště „Návrat domů“*





---

---

## POZVÁNKA NA TÁBOR

---

---

Zveme mezi nás na tábor světlušek děvčata od 7 do 10 let. Jsme křesťanský dívčí skautský oddíl Severky a rády mezi sebe přijmeme na tábor světlušek i na naše pravidelné schůzky nové kamarádky.



Tábor se koná v době 4. – 13. 7. 2003 na chatě Vaňatce nedaleko Vlachovic. Cena tábora je 1100 Kč.

Celým táborem nás provází napínavá etapová hra, soutěžíme, chodíme na výlety do přírody, zpíváme u táboráku, poznáváme nové věci, hrajeme hry, učíme se pomáhat si navzájem a často si spolu užijeme hodně legrace!

Více informací Vám ráda poskytne Ještěrka Marta Motáčková, tel.: 605 253 964 nebo 545 219 847.

---

---

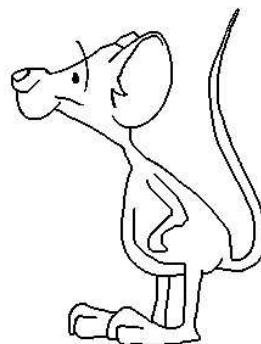
## Myší pohádka od sv. Tomáše (VI)

---

---

Další zapisovatelkou našeho rodu se stala myška Polyxena. Jméno dostala po hraběnce Sybile Polyxeně z Montagne, rozené z Thurnu a Valsassina. Myšce naštěstí stačilo jen jméno Polyxena, což ulehčilo život ostatním myškám včetně mě, protože ten dlouhý zbytek jména nemusím psát.

Díky hraběnce vznikla při kostele jakási kapela, která krásně hrála a zpívala, což se líbilo Polyxeniným rodičům. Proto se rozhodli k počtě hraběnky pojmenovat svou dceru po ní, ale nevím, zda to hraběnka někdy ocenila.



Díky kapele za nějaký čas vznikla v Brně hudební škola. Myška Polyxena moc ráda zpívala jak ve škole, tak v kostele se sborem (schovaná do varhan). Zlobilo ji, že když si dala obzvlášť záležet, přestál náhle sbor zpívat a nějaký protivný mužský hlas zvolal: „Kdo to tu tak piští? Zpívejte pořádně!“ Myška Polyxena bývala pěveckou ozdobou myších slavností

a nechápala, jak můžete vy, lidé, její zpěv tak nedoceňovat. Já jsem její talent nedědila, proto se ke sboru nepřidávám, ale moje sestra Žilka to někdy zkouší. Už jste ji slyšeli? Že krásně zpívá.

Musím vám říci ještě něco, co asi nevíte. Vy lidé máte ve zvyku, když postavíte nějakou věž či věžičku, dát do ní různé pamětní listy, aby to třeba za sto let objevili další lidé. Jeden z listů je v kostelní věži a hned vedle něj leží náš pamětní Myší list, napsaný v té dávné době pratectou Lindou. Až ho někdy objevíte, dobře si ho přečtete.

---

---

## Pohádka

---

---

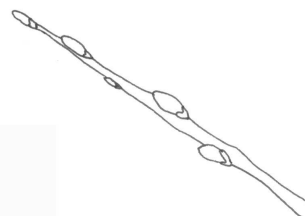
Sluníčko vesele rozjasňovalo okna a maminka spokojeně řekla: „Konečně. Jak odletí havrani, hned má jaro větší sílu. Tak si ten výlet s tátou hezky užijte, já to tady zatím dám do pořádku. Jestli po cestě uvidíte kočičky, budu ráda, když mi nějakou přinesete.“

Pomohla Bětce a Vaškovi do bundiček, rozloučila se s tatínkem a zamávala jim na pozdrav.

Sotva Vašek, Bětka a tatínek vystoupili z autobusu, otevřel se před nimi rozhled do krajiny pučící jarem. Vesele se rozběhli svěžím lesem, zjihli nad něžnými sněženkami, obdivovali modravé podléšky, žasli v jeskyni nad spícími netopýry. „Jednoho

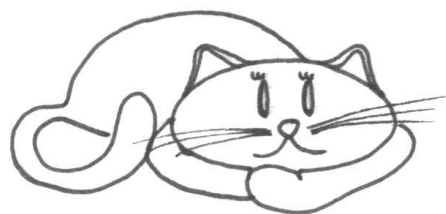
bych rád donesl mamince, aby ho taky viděla,“ žadonil Vašek.

„Nevím nevím, jestli by ji to moc potěšilo, ale nejde to – netopýři patří sem, a ne k nám domů,“ ujišťoval ho tatínek.



Za chvíli les skončil a ocitli se ve vesnici. Před jedním domkem se jim začalo mazlivě otírat o nohu kotě. Stařenka na zahrádce se optala: „Z výletu? Už je pěkně, že?“ Děti se trochu rozpovídaly o svých zážitcích a nakonec se Vašek zeptal: „Paní, dala byste nám to kotě?“

„Tobě se líbí,“ usmála se stařenka. Zkoprnělý tatínek rychle zasáhl: „Vašku, bydlíme v bytě, to není vhodné místo pro takovou kočku.“ „Ale maminka bude smutná! Říkala přece, že jí máme donést kočičky, když je uvidíme. Tak aspoň jednu bychom pro ni měli,“ vysvětloval Vašek. Tatínek si oddechl. „Maminka, Vašku, nemyslela takovouhle kočičku, ale ty, které rostou tam u potoka. Vidiš je? Můžeš jí je natrhat.“



„Hurá, vidím je, už se řítím,“ poskočil si Vašek a hned byli s Bětkou u potoka. Tatínek se rozloučil se stařenkou. Vašek zatím nahlas přemýšlel: „To je divné, jak jsme si pod stejným slovem každý představili něco úplně jiného.“

*Jarmila C.*

---



---

## Pro bystré hlavy

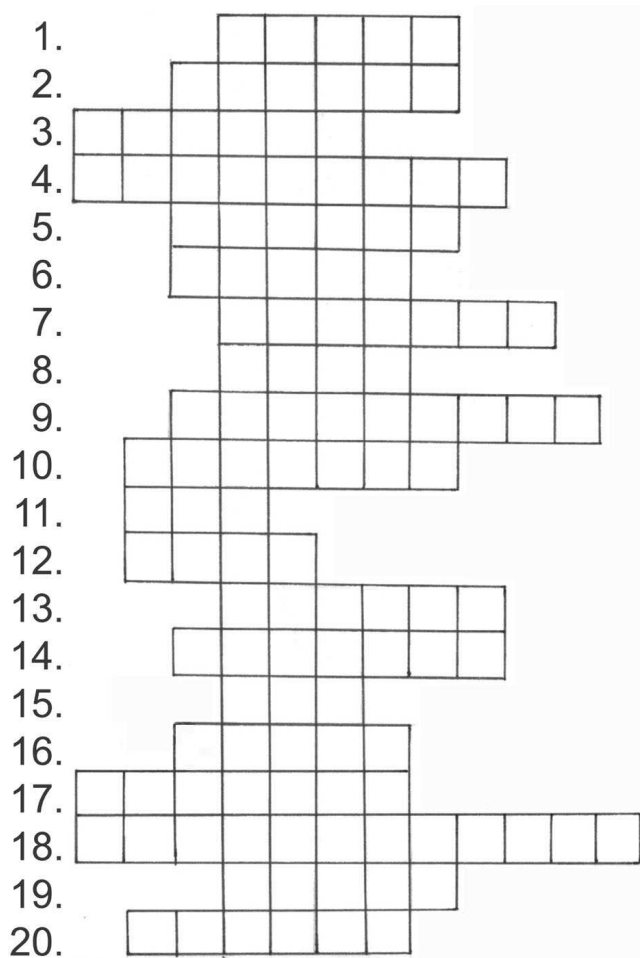
---



---

**Velikonoční svátky nám přináší ...**

**(viz tajenka)**



LEGENDA KE KŘÍŽOVCE:

1. nespravedlivý soudce
2. Ježíšův příchod hlásal Jan ...
3. Ježíš vjíždí do Jeruzaléma na ...
4. zahrada, kde se Ježíš krví potil
5. ptala se Petra, jestli není Ježíšův učedník
6. zradil Pána Ježíše
7. zločinec; Židé chtěli, aby ho Pilát propustil
8. co Ježíš proměnil ve svou krev?
9. co volá Ježíš z kříže: „Bože můj, proč jsi ...“
10. předtím než vzal kříž, byl Ježíš ...
11. apoštol, který stál pod křížem
12. co Ježíš proměnil ve své tělo?
13. co volali lidé, když Ježíš vjížděl do Jeruzaléma?
14. hora, na níž byl Pán Ježíš ukřižován
15. národnost Pána Ježíše
16. pomáhal nést kříž
17. lotr, který se obrátil, byl po Ježíšově ...
18. poslední slova Pána Ježíše
19. apoštol, který je nazýván „nevěřící“
20. místo, kam šli dva učedníci a Ježíš se jim dal poznat

---

---

## Program bohoslužeb Svatého týdne 2003

---

---

- **Příležitost ke svátosti smíření** bude od pondělí 14. dubna 2003 do středy 16. dubna 2003 vždy od 15 hodin odpoledne až do skončení večerní bohoslužby. Na Zelený čtvrtek a Velký pátek se bude zpovídat již jen od 15 do 16.30 hodin.

### UPOZORŇUJEME:

Během velikonočních obřadů se zpovídat nebude!

- **Pondělí, úterý a středa Svatého týdne**  
14. – 16. 4. 2003
  - bohoslužby jako ve všední den, tj. v 6.30, 7.30 a 17.30 hodin, ve středu v 17 hodin je křížová cesta pro děti
- **Zelený čtvrtek** 17. 4. 2003
  - ranní bohoslužby v našem kostele **nebudou**
  - v 9 hodin začíná v katedrále na Petrově Missa chrismatis
  - tradiční mše biskupa a kněží diecéze s obnovou kněžských slibů a svěcením olejů
  - v 17.30 mše svatá na památku Ježíšovy poslední večeře
  - do 20 hodin možnost soukromé adorace v „Getsemanské zahradě“



- **Velký pátek** 18. 4. 2003
  - den přísného postu
  - ranní bohoslužby v kostele **nebudou**
  - v 15 hodin pobožnost křížové cesty
  - v 17.30 velkopáteční obřady s pašijemi, uctíváním kříže, velkopátečními přímlovami a svatým přijímáním
  - po skončení obřadů adorace u kříže s komunitou Emmanuel do 21 hodin
- **Bílá sobota** 19. 4. 2003
  - ranní bohoslužby **nebudou**
  - od 9 do 16 hodin možnost soukromé adorace u „Božího hrobu“ (prosíme, kdo můžete, запиšte se v sakristii do rozvrhu k půlhodinovým adoracím po celý den)
  - ve 21 hodin začínají obřady Velikonoční vigilie žehnáním ohně před hlavním vchodem do kostela (**prosíme, přineste si k obřadům svoje svíce opatřené kornoutem proti okapávání vosku!**)
- **Hod Boží velikonoční** 20. 4. 2003
  - bohoslužby jako v neděli, tj. v 6.00, 7.45 latinská chorální, 9.00, 11.00 a 19.30
  - mše sv. v 9 hodin se zpěvem chrámového sboru (W. A. Mozart: Missa brevis) bude přenášena v přímém přenosu rádiem Proglas
  - na konci každé bohoslužby se koná tradiční žehnání pokrmů
- **Pondělí velikonoční** 21. 4. 2003
  - bohoslužby budou jako v neděli, tj. v 6.00, 7.45, 9.00, 11.00 a 19.30 hodin